

Stille getuigen

Dankzij de voltooiing van de Drentsche Hoofdvaart beleefde Assen aan het eind van de achttiende eeuw een behoorlijke economische opleving. Wat lag er meer voor de hand dan de vaart naar Groningen door te trekken? Maar dat kon pas toen stoomgemalen in staat waren om zo'n kanaal te voeden. Tussen 1857 en 1861 werd door de particuliere N.V. Noord-Willemskanaal Maatschappij van Assen naar het Hoornse Diep het Noord-Willemskanaal gegraven. Het kanaal telde vier sluizen en een groot aantal bruggen. Erbij bouwde de maatschappij steeds keurige dienstwoningen voor haar sluis- en brugwachters.

In het uiterste noorden van de gemeente Assen kwam een draaibruggetje. Zo konden de Loners de schapendrift blijven gebruiken om met hun kudde op het Messchenveld te komen. Later kregen de Loners het ook voor elkaar de spoorwegen dezelfde zandweg met een 'poort' onder de spoorweg te laten doorgaan. Toen in de jaren zestig het Noord-Willemskanaal werd verbreed, verdween de brug. Het huisje bleef een beetje verloren achter in deze uithoek van de gemeente, even ten noorden van de splitsing van het Havenkanaal en het omleggingskanaal langs Peelo.

tekst: Bertus Boivin

foto: Harry Cock

